

TALE VED INNVIELSEN

AV KIRKEGARDEN I GETTYSBURG

For syvogåtti år siden skapte våre forfedre på dette kontinent en ny nasjon med Friheten som sitt utspring, og viet den klart uttrykte tro at alle mennesker er like fra Skaperens hånd.

Vi står i dag midt oppe i en stor borgerkrig, som vil avgjøre om denne nasjon—eller noen som helst nasjon skapt av en slik innvielse—kan bli en varig stat. Vi har satt hinanden stevne på en stor slagmark i denne krig. Vi er kommet sammen her for å vie en del av denne slagmark til det siste hvilested for dem som her gav sitt liv for at en slik nasjon skulle få livets rett. Det er både rimelig og riktig at vi gjør det.

Men i en videre betydning kan vi ikke vie—vi kan ikke vigse—vi kan ikke hellige—denne grunn. De tapre menn som kjempet her—både overlevende og falne—har helliget den, og det ligger hinsides vår makt å legge noe til eller trekke noe fra. Det vi sier her, vil knapt merkes av verden, og våre ord vil snart bli glemt. Men det de gjorde her, kan aldri glemmes. Det er heller vi, de levende, som her skal vie oss til det ufullførte arbeid som er brakt så langt takket være disse falnes edle innsats. Det er heller vi som skal vies til den store oppgave vi har foran oss—således at vi fra de ærefullt falne henter større offervilje for den sak de tjente uten å vike tilbake for det største offer—at vi her høytidelig beslutter at disse falne ikke skal være falt forgjeves—således at denne nasjon med Guds vilje skal kunne gjenfødnes til friheten—og at styre av folket, ved folket og for folket ikke skal tilintetgjøres og forsvinne fra jorden.

ABRAHAM LINCOLN.

*19. november 1863.**Til norsk ved Carl Hambro*